

ΑΓΑΡ ΚΑΙ ΙΣΜΑΗΛ.

διαφανῆ χρώματά του καθιστᾷσιν αὐτὸ ἄξιον νὰ διοργανισθῇ πρὸς τὰ ωραιότερα ἔργα τοῦ Κορρέγιου. Ἡ Ἀγαρ, ὡς ἐνταῦθα παριστᾶται, ἀρυσταμένη ὕδωρ ἀπὸ φρέατος προσφέρει τὸν ἀσκὸν εἰς τὸν ἐκ δίφης θνήσκοντα υἱὸν τῆς Ἰσμαήλ.

» Ἀνέστη δὲ Ἀβραάμ τὸ πρωῒ, καὶ ἔλαβεν ἄρτους καὶ ἀσκὸν ὕδατος καὶ ἔδωκε τῇ Ἀγαρ, . . Ἀπελθούσα δὲ ἐπλανᾶτο κατὰ τὴν ἔρημον, κατὰ τὸ φρέαρ τοῦ ὅρκου. . .

« Καὶ ἀνέωξεν ὁ Θεὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς καὶ ἶδε φρέαρ ὕδατος ζῶντος, καὶ ἐπορεύθη καὶ ἐπλησε τὸν ἀσκὸν ὕδατος, καὶ ἐπότισε τὸ παιδίον».

Ὁ καλλιτέχνης ἔκδοτος εἰς τὴν φαντασίαν καὶ εἰς τὸ αἶσθημα διὰ μὲν τῆς μορφῆς ἐν γένει παρέστησε φυσικώτατα τὸν ἀνατολικὸν χαρακτῆρα εἰς τὰ πρόσωπα, διὰ δὲ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς στάσεως ἐνέπνευσε διὰ τῆς γραφίδος τὴν ἐνδόμυχον συμπάθειαν πρὸς τὸν θεατὴν, ὅστις ἀπέναντι τῆς εἰκόνης του, αἰσθάνεται ὅτι ὁ Σαβαώθ, ὁ σωτὴρ τοῦ ἐλέους, εἰσέσχουσε τὴν δέσιν τῶν περιπλανωμένων ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΑΣΜΑ ΠΕΙΡΑΤΩΝ.

ὑπὸ Βύρωνος.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Κ. Ν. ΔΟΣΙΟΥ.

Εἰς τὸ μαῦρον τῆς θαλάσσης, κυανοῦν, χαρίεν βεῦμα,
Ἡ ψυχὴ εἶν' ἐλευθέρα καὶ ἐλεύθερον τὸ πνεῦμα.

Ὅπου ἄνεμοι φυσῶσι καὶ τὸ κύμα ἐξαφροῦται,
Παντοῦ τὸ βασίλειόν μας κ' ἡ πατρίς μας ἐξαπλοῦται!
Ἐδῶ εἴμεθα μονάρχαι· ὅστις δή ποτ' ἀπαντήσῃ
Τὴν σημαίαν μας, ὡς σκῆπτρον πρέπει νὰ τὴν προσ-
κυνήσῃ.

Ἡ ἀγρία, θορυβώδης ζωὴ αὕτη μᾶς εὐφραίνει,
Ἥτις εἰς τὰς ἀναπαύσεις ἐκ τοῦ μόχθου μεταβαίνει.
Ὡ, τίς νὰ τὴν περιγράψῃ; ἔχι σὺ, ὦ θηλυδρία!
Ἄν τὰ κύματα σαλεύσουν, σοῦ ἐκλείπει ἡ καρδιά.
Οὔτε σὺ ὁ εἰς ἀνέσεις καὶ εἰς ἀσωτείας πλέων,
Τὸν ὁποῖον καὶ ὁ ὕπνος κ' ἡ χαρὰ δὲν θέλγει πλέον.
Ὡ, τίς ἄλλος, εἰμὴ ὅστις, πλεύσας ἐπὶ τῆς θαλάσσης,
Ἀνεσχίρτησε κ' ἡσθάνθη, εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις
Τοῦ αἰσθήματος τὴν μέθην, τοὺς σφυγμοὺς σφοδρῶς
κτυποῦντας.

Ὅτε ῥίγος μᾶς λαμβάνει ἄνευ ἔχνους προχωροῦντας,
Ὅστις ἡδονὴν εὐρίσκει ὅπου μάχαι συγκροτοῦνται.,
Καὶ εἰς τοὺς κινδύνους τρέχει, ἐν ᾧ ἄλλοι τοὺς φο-
βοῦνται.

Ὅστις εὐχεται πᾶν ὅ,τι τοὺς ἀνάνδρους καταπλήττει,
Καὶ αἰσθάνεται βαθέως, ὅπου πᾶς τις χαῦνος φρίττει,
Ναί, αἰσθάνεται ἐντὸς του, εἰς ψυχὴν ὅλην ὀργώσαν,
Τὰς ἐλπίδας μετεώρους καὶ τὴν τόλμην του σφριγώσαν;
Ὅταν ὁ ἐχθρὸς μᾶς πέσῃ, ἀποθνήσκωμεν ἀσμένως, —
Θάνατος δι' ἡμᾶς εἶναι ὕπνος τις ἐκτεταμένος.

Τὴν ζωὴν καλὰ τὴν ζῶμεν, — ἄς ἐλθῇ λοιπὸν ἄν θέλῃ, —
Ἄν ἡ πόλεμος ἢ νόσος μᾶς θερίσῃ, τί μᾶς μέλει;
Ἄφες τὸν ἐκλελυμένον, σύροντα νοσῶδες σῶμα,
Πρὸς τὸν κράββατον νὰ ἔρπῃ καὶ νὰ σῆπῃ εἰς τὸ
στρώμα,

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Σεπτέμβριος.

Καὶ τὴν κεραλὴν εἰς στήθος δυσπνοοῦν νὰ κατακλίνῃ·
Εἰς ἡμᾶς ἀρμόζει χλόη, ὅχι πυρετώδης κλίνη.
Ἐν ᾧ οὗτος ἀποθνήσκει μὲ ἀγωνίαν καὶ μὲ πόνον,
Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐκβαίνει μετὰ τὸν ἕνα πρῶτον κλόνον.
Μαυσωλεῖον καὶ ὑδρία τὴν ταφὴν τοῦ ἄς στολίσῃ,
Καὶ νεκρὸν ἄς τὸν χρυσώσῃ ὅστις ζῶντα τὸν ἐμίσει·
Δι' ἡμᾶς δάκρυα λίγα, ὅχι ὅμως πεπλασμένα,
Ὅταν εἰς τὸν τῆς θαλάσσης ἐνθαπτώμεθα πυθμένα.
Δὲν μᾶς λησμονοῦν οἱ φίλοι οὐδ' εἰς τὰ συμπτώσιά των,
Κάθεὶς πίνει πρὸς τιμὴν μας τὸ ποτήριον γεμάτων,
Καὶ ἀντὶ ἐπιτυμβίου, εἰς ἡμέρας τῶν αἱμάτων,
Ὅτε, νικητὰι, μοιράζονται μεταξὺ τὰ λάφυρά των,
Συναφρωμένοι κράζουσιν, μετὰ τὴν λύπην εἰς τὰ χεῖλη,
«Τί χερὰν θὰ εἶχον τώρα οἱ καλοὶ πεσόντες φίλοι.»

ΕΚΕΙΝΗ.

Α'.

Εἰς σύρτιν ὅπου στρώνεται ἀνύποπτος γαλήνη
Τὸ εὐθρυπτον ἀκάτιον τοῦ βίου μου προσπλέει,
Χεῖρ ἄγνωστος τὴν τρόπιδα πρὸς ταύτην διευθύνει
Καὶ πεπρωμένη θύελλα, ὡς ζέφυρός μου πνέει.

Β'.

Ναυδάτης εἰς τὴν ἄστατον παλῖρροίαν τοῦ κόσμου
Ν' ἀκούω τῶν τρικυμιῶν ἀπέκκλον τὸν στόνον,
Τῶν τόσων πόθων μου χορδαὶ ἠχοῦσαι πάλ' ἐν-
τός μου,
Σιγοῦν ὡς ψυχροῦράγημα ὑπάρξεων ἀφώνων.

Γ'.

Ἵπῃρξε δι' ἐμέ ποτε ὁ κόσμος κῆπος πλάνης,
Μ' ἐφίλευε τὰ ῥόδα τῆς ἡ μάγισσ' ἀθωότης,
Καὶ εἰς τὴν δρόσον ἔβλεπον τοῦ φύλλου τῆς βοτάνης
Νὰ πᾶς εἰς ἱριδας χρυσᾶς καὶ κόσμος καὶ νεότης.

Δ'.

Κ' ἐκείνην τότε ἐγνώρισα· κόμη ξανθὴ, λυμένη
Τὸ μέτωπόν της ἔστρεψε χλωμὸν καὶ λυπημένον·
Ἐμελαγχόλει μαγικὰ, ὡς Ἡῶη πονομένη,
Κυλίσουσα τὸ βλέμμα της νοθερὸν, ἀπηυδημένον.

Ε'.

Ἀνέτελλ' εἰς τὰ χεῖλη της μαιδιάμ' ἀθυμίας,
Καθὼς εἰς ῥόδον πρωϊνὸν ἀκτὶς συννεφωμένη,
Ἡ λαλιά της ὡς πνοὴ ἐπέρα μελωδίας,
Εἰς τόνους ἀναπλάσεων ἀγνώστων τεμνομένη.

ΣΤ'.

Ὡς χίμαιραν τ' ἀλησιμονῶ κατόπιν ἐνυπνίου·
Μ' εὐφραίνει τώρα στεναχμῶν συνειθισμένον μέλος,
Ριγοῦντα ὑπὸ τὸν ψυχρὸν μεσημβρινὸν τοῦ βίου,
Ὡς ἐνταμον ὑπάρξεως χωρὶς σκοπὸν καὶ τέλος.

Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

Ὁ Σεπτέμβριος μὴν, ὁ κατέχων εἰς τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δόξης ἅμα καὶ ἀδο-
ξίας σελίδας· ὁ πλούσιος ἥδη εἰς τελετὰς καὶ πα-
νηγύρεις δημοτελεῖς, ἐλαμπρύνθη ἐφέτος ὑπὸ γε-
γονότος μεγάλου, ὑπὸ τελετῆς ἀληθῶς ἱεροπρεποῦς.

Ἐνθα αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι ἱδρυσαν βωμὸν τῷ
Ἀγνώστῳ Θεῷ, τῷ Θεῷ δὲν προησθάνθη ὁ Σωκρά-
της καὶ προσέδωκα ὁ Πλάτων, ἐνθα ὁ πνευματέμφο-
ρος Παῦλος πρῶτος ἐκήρυξε τὴν βασιλείαν τῶν οὐ-
ρανῶν, καὶ πρῶτος ἐπίστευσεν ὁ σύγχρονος τῶν Ἀ-
ποστόλων, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἐκεῖ τὸ νέον
Ἑλληνικὸν ἔθνος, θειασμοῦ καὶ ἀγαλλιάσεως ἐμπλεον,
ἶδε, τελοῦσαν τὴν μυστικὴν καὶ προαιώνιον ἀπο-
στολήν της, τὴν ἁγίαν αὐτοῦ θρησκείαν, ἥτις, νόμ-
φῃ περικαλλής, ἐπεφάνη φῶς ὡς ἱμάτιον ἐνδεδυ-
μένη, καὶ τὸ θεῖον τῆς λυτρώσεως σύμβολον εἰς
χεῖρας αἵρουσα. Ἐχειροτονεῖτο ὁ πρῶτος Ἕλλην Ἀρ-
χιερεὺς ὑπὸ ἱερχρῶν Ἑλλήνων.

Εἶδτε πῶς, κατὰ τὴν Ἀνάστασιν, τὸ χριστεπώ-
νυμον πλήρωμα προσδοκᾷ μετὰ φόβου, πίστεως
καὶ ἀγάπης τὴν ἱεράν καὶ τὴν μεγάλην λέξιν, Χρι-
στός Ἀνέστη, καὶ φῶς περιαιγάζει τὸν οἶκον τοῦ Θε-
οῦ, καὶ ὁ λαὸς ἐναγαλλιᾶται καὶ ἀλλαλαχμῶ «Χρι-
στός Ἀνέστη» ἀναβοᾷ. — Μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθου-
σιασμοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἀγάπης ἐθεάσαστο καὶ ὁ
λαὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος τὰς χειροτονίας τῶν
πνευματικῶν ποιμένων του. Τοσοῦτον ὁ Ἕλλην
πρόσκειται τῇ θρησκείᾳ αὐτοῦ! Ἐπὶ Βυζαντινῶν,
βεδοκίως αἱ χειροτονίαι αὗται ἐτελοῦντο λαμπρό-
τεραι, καὶ ἐπίσης λαμπρῶς τελοῦνται καὶ σήμερον
ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, λειτουργοῦντος αὐτοῦ τοῦ Πα-
τριάρχου μετὰ δώδεκα Ἀρχιερέων, καὶ συμπαρα-
στατοῦντος ὅλου τοῦ πατριαρχικοῦ κλήρου, ἀλλ' οὐ-
δέποτε χειροτονίαι ἄλλαι ἠύφρανον τοσοῦτο τὴν
διάνοιαν τῶν πιστῶν.

Ὁ μικρὸς μὲν, ἀλλ' ὁ πρῶτος καὶ θεμέλιος τῆς
Παλιγγενεσίας ἡμῶν κύκλος ἐμφαίνει τρεῖς ἐπο-
χὰς κυρίας. Πρώτην, τὴν ἔγερσιν τοῦ ἔθνους, ἐπι-
στεφθεῖσαν διὰ τῆς εὐτυχούς ἐλεύσεως τῆς Βασιλείας·
δευτέραν τὴν διὰ τῶν ἀντιπροσώπων του καθιδρυ-
σιν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, καὶ τρίτην
τὴν καθιέρωσιν ταύτην τῆς θρησκευτικῆς τοῦ ἀνε-
ξαρτησίας.

Μεγάλοι καὶ ἐπίσημοι, καὶ αἱ τρεῖς ἐποχὰι! ἀλλ'
ἤθελεν εἶσθαι ἀτελής ἡ Ἑλληνικὴ ἀναγέννησις;
καὶ ἀπελευθέρωσις, ἐνόσω δὲν εἰσῆρχετο ἡ Ἑλλάς
διὰ τοῦ ἐν πνεύματι ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ εἰς τὴν
ἐνότητα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Ὁ Ἕλλην οὐδέ-
ποτε ἐχώρισε τὴν πατρίδα ἀπὸ τῆς πίστεως, τὴν
δυσπόστατον ταύτην θεοότητά του.

Τῆς πίστεως ἡ ἀποστολὴ εἰς τὰ Ἑλληνικάς τύ-
χας μεγάλην ἀνεφάνη πάντοτε. Εἰς μὲν τὰς δυστυ-